

## POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Z.R.  
przeciwko P.K.  
o uzgodnienie treści księgi wieczystej,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 6 listopada 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 13 stycznia 2017 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398<sup>4</sup> § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1

k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002 r., nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Zagadnienie prawne, powiązane przez skarżącego z art. 227 w zw. z 232 i 233 § 2 k.p.c., sprowadza się do pytania, czy w razie zaniechania przez sąd pierwszej instancji wyciągnięcia konsekwencji procesowych z faktu nieprzedstawienia przez stronę dowodu w postaci dokumentu, sąd drugiej instancji jest zobowiązany do ponownego zobowiązania strony do wykonania nałożonego obowiązku, czy też powinien uchylić zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania.

Argumenty skarżącego w przeważającej części odnoszą się do obowiązku sądu oceny odmowy przedstawienia dokumentu, zasad tej oceny i skutków procesowych dla strony oraz dalszego postępowania. Umknęło jednak uwadze skarżącego, że zgodnie z art. 233 § 2 k.p.c. przy określaniu znaczenia odmowy przedstawienia przez stronę dowodu sąd stosuje ustawowe kryteria swobodnej oceny dowodów z paragrafu 1 tego przepisu i ocenia ją z uwzględnieniem okoliczności każdej konkretnej sprawy a zwłaszcza ocenia czy pozostałe zebrane dowody pozwalają na uznanie za udowodnione twierdzeń zakwestionowanych przez stronę odmawiającą. Już tylko z tego względu odpowiedź na tak szeroko zakreślone zagadnienie nie jest możliwa. Ponadto wywody skarżącego odnoszą się w istocie do zagadnienia oceny materiału dowodowego w kontekście procesowego zachowania strony. Tak sformułowane zagadnienie prawne, z uwagi na treść art. 398<sup>3</sup> § 3 i 398<sup>13</sup> § 2 *in fine* k.p.c., nie może być przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, skoro zarzut naruszenia art. 233 § 2 k.p.c., nawet w powiązaniu z art. 382 i 227 k.p.c. nie może być skutecznie podniesiony w ramach drugiej podstawy kasacyjnej.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.)

jw